

PROPAGANDNI MESEČNIK ANARHOSINDIKALISTIČKE INICIJATIVE

DIREKTNA AKCIJA

★NOVA SERIJA

★BR.2

★SEPTEMBAR/OKTOBAR 2019.

★BESPLATNO

Osveta sistema

Ubrzo nakon što je 2006. godine Wikileaks otpočeo svoju aktivnost, postalo je jasno da je model rada koji koriste – objavljivanje „procurelih“ izvornih dokumenata bez cenzure – izuzetno subverzivan i potpuno neprihvatljiv ovom i ovakvom sistemu, uprkos tome što su aktivnosti ovog izdavača sve vreme bile u potpunosti u skladu sa buržoaskim zakonima. Nakon samo 10 godina, do 2016, Wikileaks je već objavio preko 10 miliona dokumenata (bez i jedne greške ili potrebe za ispravkom!) koji seciraju strukture korumpiranog sistema u kome živimo, i svim zainteresovanima omogućavaju uvid u dinamiku represije koju nad radnicima širom sveta sprovodi vladajuća klasa. Pa smo tako i mi, u Srbiji, mogli da se upoznamo sa tim ko su srpski političari koji najčešće posećuju ambasadu SAD, dolazeći po naredbe, kako nas vlade vuku u NATO uprkos drugačijim pričama koje ispredaju za javnost, itd. No, dešavanja u Srbiji su samo mali deo onoga što je Wikileaks objavio – kao što je nama omogućio da bolje razumemo i jasnije vidimo šta se dešava na našoj političkoj sceni, isti takav, i još veći, efekat je imao širom sveta. Svi oni koji su pretpostavljali i znali kako zapravo funkcioniše globalni kapitalistički poredak najzad su dobili i konkretne, neoborive, dokaze za to. Postalo je jasno i onima koji nisu želeli da u to poveruju da se ovaj sistem održava isključivo brutalnom silom, i da je sada samo pitanje naše mogućnosti da se organizujemo i uništimo ga.

Džulijan Asanž, australijski izdavač koji je najvećim delom odgovoran za pokretanje i neverovatne aktivnosti Wikileaks, nije morao dugo da čeka na reakciju sistema. Sa prvim većim objavama Wikileaks 2010. godine, video snimkom ratnog zločina - brutalnog ubijanja civila i novinara od strane američke vojske u Iraku, objavom gotovo 300000 američkih vojnih dokumenata u vezi sa ratom u Avganistanu i Iraku (koji su otkrili bezbrojne slučajeve ubistava civila, mučenja i drugih zlodela američke vojske), te preko 3 (!) miliona dokumenata američkih diplomata širom sveta, globalni gospodari su shvatili da im je Asanž, čovek koji je svetu pokazao ko su i šta su, veoma nezgodan protivnik.

I odlučili su da reaguju: američki zvaničnici su ga optužili za „teh-nološki terorizam“ i javno zahtevali njegovu smrt, a koristeći Asanž-ovu promiskuitetnost, obaveštajne službe fabrikovale su izmišljeni slučaj „silovanja“ dve žene u Švedskoj koji je služio (i i dalje služi) kako za uništavanje Asanžovog ugleda među onima koji bi pružali podršku Wikileaksu i njemu, tako i pokušaju da preko izručenja u Švedsku iz Velike Britanije (u kojoj se nalazio kada je švedska policija pokrenula predistražne radnje u tom slučaju) otvore prostor za Asanžovo izručenje SAD-u.

Nakon što je postalo jasno da će biti isporučen Švedskoj, uprkos nedostatka dokaza u montiranom slučaju protiv njega, Asanž je tražio i dobio azil od (u tom trenutku) anti-američki orijentisanog Ekvadora i te 2012. godine je našao utočište u ekvadorskoj ambasadi u Londonu u kojoj je ostao sve do aprila ove godine.

(nastavak u sledećem broju)

Država: nastavak

Ekonomija

Kako je unapređivanje profita i rasta kapitalističke privrede ključni zadatak države, kao što smo objasnili u prethodnom broju našeg lista, hajde da pogledamo osnovne elemente "zdrave" kapitalističke ekonomije.

Radnici

Primarna potreba kapitalističke ekonomije je postojanje radničke klase - grupe ljudi sposobnih za rad, kako bi pretvarali svoj rad u novac za kapitaliste (i nešto malo novca za preživljavanje njih samih). To zahteva da većina stanovništva bude lišena zemlje i sredstava za život, kako bi jedini način na koji mogu da prežive bila prodaja sopstvene radne snage onima koji mogu da je kupe (drastično ispod cene). Ovo lišavanje se odvijalo tokom poslednjih nekoliko vekova širom sveta.

U ranim danima kapitalizma, vlasnici fabrika su imali veliki problem u pridobijanju seljaka da rade u fabrikama, koji su od zemlje mogli da proizvedu dovoljno za život. Kako bi ovo rešila, država je nasilno oterala seljake sa zajedničkih zemljišta, usvojila zakone kojima se zabranjuje lutalački način života i prisiljavala ih da rade u fabrikama pod pretnjom pogubljenja.

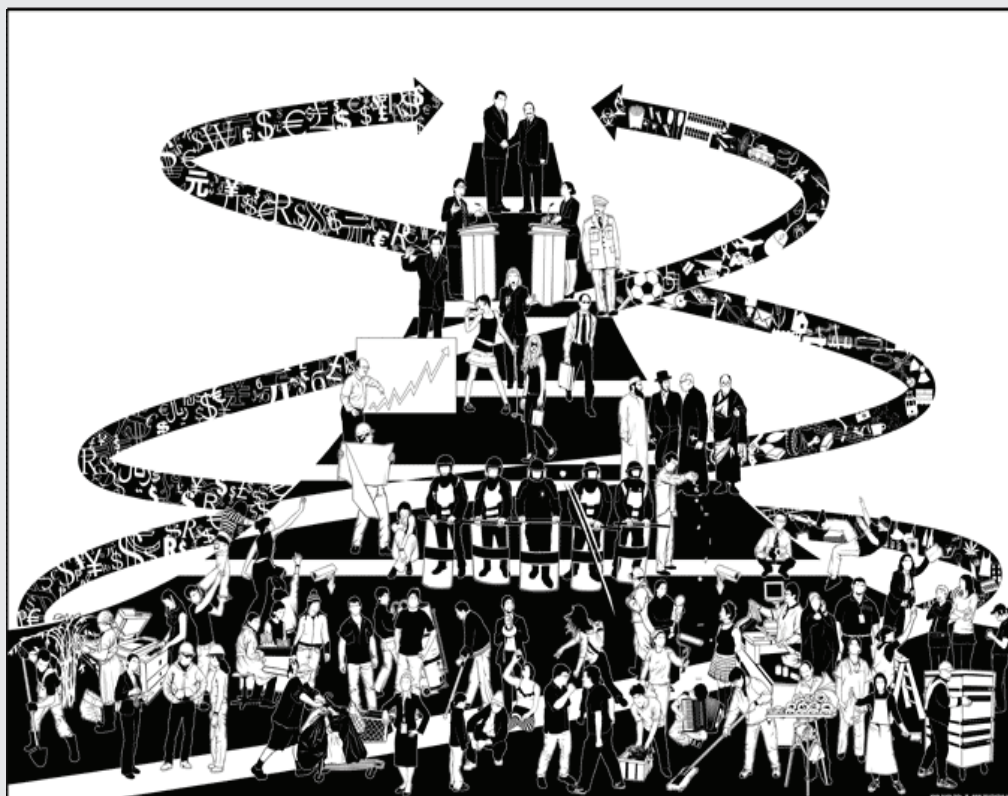
Do danas se to već desilo većini ljudi širom sveta. Međutim, u nekim delovima sveta, u takozvanim zemljama „u razvoju“, država i dalje učestvuje u raseljavanju ljudi kako bi se otvorila nova tržišta za investitore.

Vlasništvo

Drugi osnovni uslov (za razvoj kapitalizma) je koncept privatnog vlasništva. Dok su mnogima morala biti oduzeta imanja kako bi se stvorila radnička klasa, vlasništvo nad zemljom, zgradama i fabrikama od strane manjine populacije moglo se održati isključivo uz pomoć organizovanog nasilja te vladajuće klase – uz pomoć države i njenih represivnih aparata. Ovo danas retko pominju zastupnici kapitalizma, mada je u ekonomskoj teoriji ova situacija dobro poznata. Kako je liberalni politički ekonomista Adam Smit napisao:

“U ovom i u svakom drugom slučaju, zakoni i vlada se mogu smatrati za kombinaciju bogatih za potlačenje siromašnih, te očuvanje nejednakosti raspodele robe u njihovu korist, koja bi u suprotnom ubrzo bila uništena napadima siromašnih koji bi, da ih u tome ne ometa vlada, uspostavili ravnopravnost putem otvorenog nasilja.”

Ovo se nastavlja i danas, zakoni se prvenstveno bave zaštitom vlasništva, a ne ljudi. Na primer, nije nelegalno da špekulanti sede na zalihama hrane, stvarajući oskudicu kako bi povišili cene, dok ljudi umiru od gladi, ali je nezakonito da ljudi koji gladuju ukradu hranu.

PIRAMIDA KAPITALISTIČKOG PORETKA

Borba vozača JKP Autotransport

Nedavno smo bili svedoci još jednog primera radničke borbe za poboljšanje uslova rada, koja se brzo završila, ali je ukazala na probleme i mogućnosti radničke borbe van zvaničnih sindikata.

Vozači JKP Autotransport Pančevo krajem avgusta su rukovodstvu firme podneli zahtev za povećanjem plata. Dosadašnja prosečna plata vozača je iznosila oko 45.000 dinara, a njihov zahtev je bio da se neto plata poveća na 70.000 dinara, pod pretnjom štrajka od ponedeljka, 2. septembra, ako im se zahtev ne ispunji. ”

Povećanje plate tražimo shodno poslu koji obavljamo. Posebnu napomenu stavljamo na loše uslove rada i to: autobusi su u jako lošem stanju, neadekvatno se obračunavaju plate, konstantno rastu troškovi života.”, naveli su u svom zahtevu. Argumenti vozača su potpuno na mestu, i iako su njihove plate možda nešto iznad prosečnih, i dalje su preniske i za puko pokrivanje troškova života. To je posebno tačno ukoliko radnici imaju porodice, decu koja se školuju, izdržavaju nekoga ko nema posao, plaćaju stanarinu, što je sve veoma čest slučaj.

To je jedan od važnih razloga zbog koga je mnogo vozača napustilo ATP tokom poslednjih godina, te se njihov broj u kratkom roku smanjio sa 170 na 120.

Iako predstavništva dva velika, žuta sindikata već postoje u ATP Pančevo, vozači su, očigledno svesni prevarantskog karaktera ovih sindikata koji služe interesu gazda i države, odlučili da se sami organizuju. Tako su u drugog septembra, budući da nikakvog pozitivnog odgovora od rukovodstva nije bilo, njih 49 dostavili potvrde o privremenoj sprečenosti za rad (bolovanju) do daljnjeg. Treba uzeti u obzir da je pored toga još 20 vozača bilo na godišnjem odmoru, pa je ovaj kreativan potez i metod borbe, kojim su vozači koji nisu deo „reprezentativnog“ sindikata pa samim tim nisu u prilici da zakonski stupe u štrajk, pronašli način da obustave rad a da zakonski ne mogu da snose posledice zbog toga. Time su uspeli da u potpunosti parališu javni prevoz u Pančevu, budući da je samo četvrtina planiranih polazaka zaista i ostvarena.

Rukovodstvu je odmah postalo jasno da su vozači ozbiljni, te su bili prinuđeni da reaguju. Naravno, kao i uvek, to su radili koristeći se najgnusnijim metodama i pokušajima da prevare i uplaše pobunjene radnike, kako bi zadržali svoj masni deo kolača. Na pregovorima je radnicima rečeno kako nema uslova da se povećaju plate, a umesto toga im je ponuđena pomoć od 10.000 dinara mesečno do kraja godine. Vozači su ovo odbili, ali onda je usledila serija zastrašivanja putem medija, pre svega širenjem laži da će firma biti prinuđena da ode u stečaj, da će svi izgubiti posao, a da će prevoz preuzeti privatna firma. Zvanični, žuti sindikati, koji su poznati po umirivanju i podrivanju štrajkova, kao i sklapanju sporazuma koji odgovaraju gazdama, ogradili su se od ovog štrajka i osudili štrajkače, tvrdeći da ovi namerno pokušavaju da izazovu stečajni postupak. Nažalost, vozači su podlegli pritisku i pristali na ponuđenu jednokratnu pomoć

Svima je jasno da ljudi koji se bore za dostojanstven život nisu krivi ni odgovorni za propadanje državnih firmi, niti da poboljšanje bednih uslova njihovog života tome neće doprineti. Uništavanje tih firmi nam se odigrava pred očima već decenijama, i jasno je da ih uvek sprovode direktori (često uz podršku političara, u cilju potpune privatizacije i bogaćenja pojedinaca.

Iako vozači nisu uspeli da ostvare prvobitnu nameru, u nedostatku bolje organizovanosti kao i javne podrške, pokazali su moć koju radnička klasa ima u svojim rukama i kako je moguće primorati državu i gazde na reakciju i ustupke. Sada je potrebno još ozbiljnije prići ovakvim akcijama, i stvoriti infrastrukturne uslove – stvaranjem borbenih nekorumpiranih sindikata

– da se u ovakvim borbama istraje, bez popuštanja, do kraja!

Kolektivna odbrana

Tokom protekle dve godine, iseljenja su verovatno postala glavno žarište borbe radničke klase u Srbiji protiv nepravde i otimanja od siromašnog naroda.

Međutim, kolektivna, samoorganizovana odbrana od izvršitelja, investitora i drugih parazita se širi i sve češće javlja i na drugim mestima.

Jedan od primera takve borbe jesu radnici Fabrike rezanog alata u Čačku, koji su do sada već 18. puta sprečili prinudno preuzimanje pogona "Kuglična vretena" koji je u sastavu te fabrike. Kao i u većini slučajeva, i ovde se radi o malverzacijama, gde se zbog početnog duga fabrike iz 2005. godine u visini od 1,5 miliona dinara, koji je kamatama uvećan do 4,6 miliona dinara, pleni imovina fabrike vredna oko 250 miliona dinara. Mića Kopitić, koji je otkupio dug čačankse fabrike, nije pristao na ponudu da mu se dug otplati, jer očigledno želi da na dobroj lokaciji na kojoj se fabrika nalazi izgradi tržni centar, hotel, luksuzni restoran, ili neku sličnu ustanovu za pranje para i dodatno bogaćenje elite, koja bi bila potpuno beskorisna i čak štetna za običan narod.

Međutim, radnici fabrike koja zapošljava oko 600 ljudi, odlučni u svojoj borbi da sačuvaju radna mesta i fabriku u kojoj stvaraju već decenijama, svaki put su uspešno osujetili namere Kopitića, kao i njegovih pomagača izvršitelja i uvek poslušne policije, fizički ih sprečavajući da uđu u fabriku i oduzmu imovinu ili promene brave. Represija nad radnicima jača, te su mnogi od njih dobili novčane kazne za sprečavanje izvršenja, od kojih su neke čak preinačene u zatvorske kazne, te apelujemo na sve stanovnike Čačka koji su u mogućnosti da stupe u kontakt sa radnicima ove fabrike i pomognu im ukoliko su u mogućnosti. Ovakav primer borbe uliva nadu u radničko samoorganizovanje i nadamo se da će radnici ove fabrike nastaviti da se organizuju na sličan način i za bolje uslove rada na svojim radnim mestima.

Meštani Toplog Dola protiv MHE

Svakodnevna borba malobrojnih meštana sela Rakita traje već dve godine i inspirisala je mnoge ljude u Srbiji, a i šire, da se i sami organizuju u svojim mestima. Protesti, blokiranje bagera, vraćanje reke u korito, odupiranje napadima policije i privatnog obezbeđenja su samo neke od akcija koje sprovode ovi ljudi, odlučni da odbrane reku u svom selu.

Sa druge strane, policija, pravosuđe i privatno obezbeđenje investitora Gorana Belića je sve svoje snage usmerilo u represiju protiv naroda, te su česte nameštaljke i pokušaji da se ovi ljudi predstave kao teroristi, hapšenja i krivične prijave, pretresi kuća, zastrašivanja, pa čak i prebijanja od strane obezbeđenja koja je policija dozvolila. Poslednjih nedelja, žarište borbe je i u selu Topli Do na Staroj planini, gde meštani uz podršku solidarnog naroda danonoćno drže blokadu mosta na ulazu u selu, i time sprečavaju investitora i izvođače da priđu lokaciji planiranoj za gradnju i otpočnu radove. Odlučnost ovih, pretežno starih ljudi ne jenjava, i svaka pomoć im je dobrodošla.

Možda najsvježiji samoorganizovani otpor je u selu Radmanovo u opštini Brus, gde su izvođači rano ujutro uvezli bager u korito reke i srušili jedno drvo, ali brzom reakcijom se 400 ljudi iz okoline skupilo i blokiralo gradilište kao i put Brus – Brzeće, najavljujući da će držati blokadu sve dok se teška mašinerija ne povuče i ne odustane od radova.

Samoorganizovana odbrana i borba, sve više se širi i pokazuje da je narodu otimača, izvršitelja, investitora, političara, tajkuna i drugih parazita preko glave, kao i da je jasno da pravdu moramo da uzmemo u svoje ruke!

Meštani Toplog Dola protiv MHE

Solidarnost je nužna i predstavlja naše najjače oružije u borbi protiv tlačitelja!

Programska deklaracija ASI

Sindikalna konfederacija Anarhosindikalistička inicijativa (ASI) je propagandno-borbena anarhistička revolucionarna sindikalna organizacija.

ASI se bori za društvo koje će biti bazirano na individualnoj i kolektivnoj slobodi, ravnopravnosti, solidarnosti i međusobnoj pomoći, lišeno svih oblika represije, hijerarhije i vlasti čoveka nad čovekom. Smatramo da je za ostvarivanje naših ideja neophodno raskrstiti sa svim oblicima autoritarnog načina organizovanja.

Zbog toga se organizujemo, na našim radnim mestima, u obrazovnim ustanovama, i uopšte svim mestima na kojima smo poniženi i eksploatisani, na principima nehijerarhijske direktne demokratije.

Svet je podeljen na dve klase: klasu eksploatatora i klasu eksploatisanih, stoga su za nas neprijatelji slobode sve strukture, organizacije ili pojedinci koji pokušavaju da održe ili pogoršaju takvo stanje. Boreći se za besklasno društvo borimo se protiv države - strukture čija je jedina svrha obezbeđivanje i zaštita interesa vladajuće klase, i kapitalističkih odnosa u društvu - odnosa u kojima kapitalista živi od viška vrednosti, tj. neplaćenog rada radnika i radnica. Svakako, našu borbu čini i borba protiv svih negativnih proizvoda takvog društva: svake vrste nacionalizma i diskriminacije.

Jasno nam je da je ispunjenje naših konačnih zahteva - oslobođenje radničke klase i svih individua koje je čine, i ukidanje države i kapitalističkog sistema - potpuno suprotno interesima politikanata i gazda, stoga smo, pored svakodnevnih borbi na radnom mestu za poboljšanje uslova rada, svesni nužnosti radikalnog raskida sa ovakvim društvom i njegove revolucionarne promene.

Stvari koje tvoj gazda ne želi da znaš

Zaposleni imaju pravo na najmanje **1 slobodan dan nedeljno**

Zaposleni imaju pravo na odmor od najmanje **12 časova između radnih dana**

Za rad na dan praznika, zaposleni ima pravo na **uvećanu zaradu za najmanje 110% od osnovice**, bez obzira na ugovorenu fiksnu mesečnu zaradu.

Neradni dani u 2019. godini:

1, 2. i 7. januar; 15. i 16. februar; 26, 27, 28. i 29. april; 1. i 2. maj; 11. novembar; *

*pripadnici katoličke, jevrejske i islamske zajednice imaju pravo na druge neradne dane za vreme verskih praznika

Treba vam pomoć da se izborite?

Anarhosindikalistička inicijativa

063 116-5551

facebook/borbenisindikar

www.inicijativa.org

Direktna akcija nastavlja tradiciju časopisa "Hleb i sloboda", čiji je prvi broj štampan 1905, u Beogradu.

Uredništvo: Ivan Lazarević, Milanka Jovčić,

Direktna akcije se finansira vašim donacijama. Svakome ko pomogne sa više od 500dinara slaćemo Direktnu Akciju na kućnu adresu u narednih šest meseci.